

به نام مادر

اسلحه مخفی تیم ملی مراکش در جام جهانی ۲۰۲۲

افشین خماند
گروه ورزش

«لوییس انریکه فکر هر تاکتیکی را کرده بود جز مادران مغربی که در موفقیت مراکش نقش دارند» این توییت شاید یک جمله ساده باشد که یک روزنامه‌نگار اسپانیایی پس از مسابقه تیم ملی کشورش در صفحه خود ارسال کرد؛ «اما مادران مغربی یکی از جذاب‌ترین جاذبه‌های این جام جهانی هستند.» اولین مادری که مشهور شد و عکس‌هایش جهانی شد، سعیدآ موت مادر اشرف حکیمی، ستاره تیم پاری سن ژرمن بود. سعیدآ و همسرش حسن حکیمی سال‌ها قبل در مراکش ازدواج کردند. این دو برای یک زندگی بهتر برای سه فرزندی که هنوز به دنیا نیامده بودند، به اسپانیا مهاجرت کردند. اوضاع در اسپانیا هم خیلی بهتر نبود، همسرش در خیابان یک فروشنده دوره‌گرد بود و خودش در خانه‌های مردم به عنوان خدمتکار کار می‌کرد تا فرزندانش آینده بهتری داشته باشند، به همین دلیل است که اشرف در مصاحبه‌ای گفته: «آنها از همه چیز گذشتند تا من موفق شوم، همه برای من فداکاری کردند حالاً نوبت من است، در هر مسابقه برای آنها می‌جنگم.»

حالا پس از هر مسابقه دوربین‌ها خوب می‌دانند که باید اشرف را

دنبال کنند، آنها می‌دانند که او به سمت سکوها می‌رود و زیباترین جشن دو نفره جهان را انجام می‌دهد؛ با سعیدآ، با مادرش! سعیدآ تنها مادر مراکشی نیست. فاطمه مادر ولید زکراکی است، سرمربی تیم ملی مراکش. او هم در قطر است. خودش می‌گوید: «این اولین بار است که بعد از ۵۰ سال پاریس را ترک می‌کنم، آمده‌ام تا موفقیت ولید را ببینم، من او را مسلمان بار آوردم، خدا به او و دیگران آرامش و پیروزی هدیه دهد.»

فاطمه هم یک نظافتچی بود، یک نظافتچی در فرودگاه اورلی پاریس که برای دادن فرصت فوتبال به شوهرش و پسرش از همه چیزهای جهان گذشت و در ۵۰ سال یک سفر هم نرفته بود حتی برای دیدن بازی‌های پسرش. حالا او مادریکی از موفق‌ترین مربیان جام جهانی است.

زکراکی برای موفقیت برابر اسپانیا، نیاز به مهار پنالتی بوسکتس داشت، تصاویر مورد توجه قرار گرفته شده، نشان می‌دهد دقایقی قبل از این پنالتی مادر یا سین بونوداشت برای موفقیت پسرش دعا می‌کرد. در پیروزی تاریخی مقابل پرتغال و در همان لحظاتی که کریستیان رونالدو داشت با چشمان اشکبار ورزشگاه را ترک می‌کرد دوربین‌ها روی یک مادر محجبه دیگر زوم بود، یکی از ساده‌ترین و

در عین حال ستودنی‌ترین شادی‌های فوتبال بین سفیان بوفال و مادرش در جریان بود. مادری که این بار در کنار چمن ایستاده بود و در کنار پسرش شادی می‌کرد؛ مادری بود که خیلی زود همسرش را در غربت پاریس از دست داده بود و مجبور بود به تنهایی دو فرزندش را به موفقیت برساند. بوفال در مصاحبه‌ای درباره مادرش گفته بود: «من مجبور بودم یک فوتبالیست حرفه‌ای شوم، من خیلی روزها رادیده بودم که مادرم ساعت ۶ صبح در سردترین روزهای زمستان وحشتناک فرانسه از خانه خارج می‌شد تا به عنوان یک نظافتچی کار کند، چرا که فکر می‌کرد من استعداد لازم را برای فوتبالیست شدن دارم.»

مادران مغربی که با یک تصمیم درست از سوی فدراسیون فوتبال مراکش به قطر آمده بودند، حالا تبدیل به اسلحه مخفی این تیم شده‌اند، پسرانی که زحمات مادران‌شان را به یاد می‌آورند و می‌خواهند به این مادران نشان دهند که زحمات‌شان به بار نشست است. آنها همه مادرانی با قصه‌هایی پر از زحمت دارند و بی دلیل نیست پس از هر مسابقه، صفحات اجتماعی آنها با این جمله مزین می‌شود: «احبک امی»؛ دوستت دارم مادر.

